

Arrest

nr. 108 185 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid van voogd van de niet-begeleide minderjarige X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. S. S. S., die verklaart op 2 november 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 3 november 2011 als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 oktober 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 26 februari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van de minderjarige.

1.4. Verzoeker dient op 17 april 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Tevens op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging van de minderjarige.

De beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, die op dezelfde dag aan de voogd ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [S. S.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.04.2013 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 03.11.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 26.10.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege het CGVS; overwegende dat de betrokkene op 17.04.2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een aanvraagbrief van zijn moeder, zonder datumvermelding, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat het een brief van zijn moeder betreft en als dusdanig een gesolliciteerd karakter heeft; overwegende dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene een verklaring van de wijkverantwoordelijke naar voren brengt, zonder datumvermelding, waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat dit document verder bouwt op de verklaringen die de betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht en die door het CGVS als ongeloofwaardig werden beoordeeld; overwegende dat de betrokkene een brief van de taliban naar voren brengt, zonder datumvermelding, waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen; dat dit document voortbouwt op de verklaringen die de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht en die door het CGVS als ongeloofwaardig werden beoordeeld; overwegende dat de betrokkene verklaart dat de burelen zijn ouderlijk huis in beslag hebben genomen waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel – die samen worden behandeld – de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

(hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 17.04.2013 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Deze vereisten van motivering viseert zowel de beslissing die aan de vreemdeling het bevel geeft het grondgebied verlaten als de vrijheidsberovende beslissing. (Zie Cass., 18 december 1996)

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

"De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen "(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht. Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken ging in de fout door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. Het staat buiten kijf dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich schuldig maakte aan standaardformuleringen, zonder dat zij dit dossier concreet heeft onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt in deze over een appreciatiebevoegdheid. Zij dient deze uit te oefenen en haar beslissing te motiveren zodat verzoeker ingelicht wordt over de redenen die haar ertoe geleid hebben om die beslissing te nemen zonder een duidelijke beoordelingsfout te maken. (R.v.St. nr. 100.572 van 7 november 2001). Het staat buiten kijf dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beoordelingsfout werd gemaakt, door geen rekening te houden met het feit dat verzoeker heel wat nieuwe stukken heeft voorgelegd, die enkel en alleen maar omdat het kopies betrof niet in overweging werden genomen.

De motivatie dat er geen nieuw element werd aangebracht in de nieuwe asielaanvraag is fout en onvoldoende. De beslissing tot weigering de verklaring in aanmerking te nemen, wordt vernietigd (R.v.St. nr. 56.999, 13 december 1995 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 384, noot; T.Vreemd. 1996, 36, noot DE MOFFARTS. G..)

Door verzoeker werden nieuwe stukken voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker kon deze stukken niet tijdens zijn eerste asielaanvraag voorleggen, daar hij op dat moment niet over deze stukken beschikte.

Dit nieuwe bewijs van een vroegere situatie maakt een nieuw gegeven uit in de zin van art. 51-8 Vreemdelingenwet. De onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens in de zin van nr. 51-8 Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. R.v.St. (vakantiekamer) (5e k.) nr.

97.954, 25 juli 2001 A.P.M. 2001 (samenvatting), afl. 7, 166; JT 2001 (verkort), 614 en <http://jtlarcier.be> (1 juli 2008); Journ. proc. 2001, afl. 419, 20; Rev.dr.étr. 2002 (samenvatting), afl. 119, 481; <http://www.raadvst-consetat.be> (19 september 2001); T.Vreemd. 2001, 330.

[...]

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de aangevoerde gegevens te controleren en heeft zij onmiddellijk beslist om een weigering tot in overwegingname uit te vaardigen. Er wordt dus geen enkel onderzoek gedaan, zodat van een redelijk onderzoek geenszins sprake kan zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook geenszins op redelijke wijze genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet verantwoord motiveert.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asiëldossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot weigering tot in overwegingname in hoofde van verzoeker zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van de weigering tot in overwegingname zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is."

3.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens ingegaan op de verschillende stukken en/of verklaringen die ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag werden aangebracht en toegelicht om welke redenen deze niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. *In casu* kan dan ook niet in redelijkheid worden gesteld dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn of beperkt zou zijn tot standaardformuleringen, aangezien alle door de minderjarige aangebrachte elementen, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker betoogt verder nog op algemene wijze dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen van de fundamentele rechten van de minderjarige. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing enkel een antwoord inhoudt op een door de minderjarige ingediende meervoudige asielaanvraag waarbij werd overgegaan tot een beoordeling, in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de in het kader van deze aanvraag aangebrachte elementen en/of stukken. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. *In casu* stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de minderjarige volgende stukken voorlegde ter staving van zijn tweede asielaanvraag: een aanvraagbrief van de moeder gericht aan de wijkverantwoordelijke, zonder datumvermelding, dat het asielrelaas van de minderjarige moet bevestigen; een verklaring van de wijkverantwoordelijke, zonder datumvermelding, dat het asielrelaas van de minderjarige moet bevestigen; een brief van de taliban gericht aan de moeder, zonder datumvermelding, dat het asielrelaas van de minderjarige moet bevestigen. De minderjarige verklaarde dat deze documenten per post werden opgestuurd door zijn moeder, doch hij legde geen enveloppe voor. Hij verklaarde verder dat de burens het huis van zijn gezin in beslag zouden hebben genomen, waarbij zijn moeder het huis heeft moeten verlaten en nu inwoont bij haar broer.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing voor elk van deze elementen wordt aangegeven om welke redenen deze niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt ook niet dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde door hem ingeroepen elementen en/of stukken. Gelet op deze motivering in de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker op algemene wijze betoogt, wel degelijk rekening werd gehouden met de verschillende ter ondersteuning van de aanvraag aangehaalde elementen en/of stukken en dat werd onderzocht of deze kunnen worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder ook vast dat verzoeker ten onrechte voorhoudt als zou verweerder de nieuwe voorgelegde stukken niet hebben aanvaard enkel en alleen omdat het kopies betrof. Er dient immers te worden opgemerkt dat een dergelijk motief zelfs niet is opgenomen in de bestreden beslissing. Wel worden de voorgelegde stukken niet aanvaard omdat deze een gesolliciteerd karakter hebben en/of omdat de minderjarige deze stukken reeds kon aanbrengen in het kader van de vorige asielprocedure en/of omdat deze stukken verder bouwen op de verklaringen zoals afgelegd in het kader van de eerste asielprocedure en die door de adjunct van de commissaris-generaal reeds ongeloofwaardig zijn bevonden.

Verzoeker betoogt op algemene wijze dat de voorgelegde stukken dienden te worden aanvaard als nieuwe gegevens omdat deze een nieuw bewijs van een vroegere situatie uitmaken. Het klopt dat de door de minderjarige voorgelegde stukken werden aangebracht om alsnog het asielrelaas zoals dit reeds werd uiteengezet in het kader van de eerste asielprocedure, doch ongeloofwaardig bevonden door de adjunct van de commissaris-generaal, te staven. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt aan te geven, houdt het begrip "*nieuw gegeven*" evenwel niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip "*nieuwe gegevens*" heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). *In casu* dringt de vaststelling zich op dat, zoals verweerder ook aangaf in de bestreden beslissing, niet blijkt dat de voorgebrachte stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de minderjarige ze had kunnen aanbrengen. Zo is het niet betwist dat de minderjarige zich nog steeds steunt op hetzelfde asielrelaas. Verzoeker betoogt dat de voorgelegde stukken niet reeds in het kader van de eerste asielprocedure konden worden voorgelegd, omdat de minderjarige hierover op dat ogenblik nog niet beschikte. Hij maakt dit gegeven evenwel niet aannemelijk en verstrekt op dit geen enkele nadere toelichting. De Raad kan enkel vaststellen dat geen van de voorgelegde stukken een datum bevat en dat de minderjarige weliswaar verklaarde dat deze documenten hem ter post door zijn moeder werden opgestuurd, doch zonder te verduidelijken wanneer en zonder dat hiervan een bewijs werd voorgelegd. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat de minderjarige deze stukken, waarvan niet wordt betwist dat deze betrekking hebben op het asielrelaas zoals reeds naar voor gebracht door de minderjarige tijdens de eerste asielprocedure, niet reeds op nuttige wijze in het kader van de eerste asielprocedure kon voorleggen. De door de minderjarige voorgelegde stukken kunnen weliswaar "*nieuw*" zijn in de zin dat deze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van het bestuur, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van de eerdere asielaanvraag of dat de stukken niet konden worden aangebracht tijdens de behandeling van het eerste asielverzoek van de minderjarige. Verzoeker betwist verder ook niet het motief in de bestreden beslissing dat de aanvraagbrief van zijn moeder een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft.

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Verzoeker weerlegt de concrete motieven in de bestreden beslissing niet op grond waarvan wordt besloten dat de voorgelegde stukken en de verklaring dat de burens beslag legden op de gezinswoning *“geen nieuwe gegevens [zijn] met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.”* Hij maakt een manifeste beoordelingsfout niet aannemelijk.

Een (manifeste) beoordelingsfout of schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. *In casu* blijkt uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.1.2.5. Waar verzoeker verder nog de schending inroept van de verordening 343/2003/EG en van artikel 51/5, § 2 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Bij gebreke van de vereiste precisie dient dit onderdeel van het middel dan ook als onontvankelijk te worden beschouwd. Ten overvloede merkt de Raad ook op dat deze bepalingen betrekking hebben op het bepalen van de lidstaat die verantwoordelijk is voor het behandelen van een asielverzoek, daar waar het niet betwist is dat België de verantwoordelijke lidstaat is.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij licht het middel als volgt toe:

“De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002);, Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling, ingeval van terugkeer.

Verzoeker wijst er dan ook terecht op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien verzoeker teruggewezen zou worden naar Afghanistan zal dit bovendien een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij verzoeker. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

3.2.2. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of

mensonterende behandelingen. De vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262;; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker betoogt dat de minderjarige bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en mishandeling. Hij doelt aldus op het asielrelaas van de minderjarige zoals dit ook reeds werd ingeroepen naar aanleiding van de eerste asielprocedure. De Raad stelt evenwel vast dat de adjunct van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 26 oktober 2012 reeds vaststelde dat op basis van dit asielrelaas van de minderjarige niet blijkt dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is, nu deze niet werd aangevochten voor de Raad, definitief geworden. Aangezien – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat de minderjarige niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hij in het kader van zijn tweede asielprocedure geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, kan geen miskenning van dit verdragsartikel worden vastgesteld. Door verder op algemene wijze te betogen dat een terugkeer een “*zodanige psychologische ontredde*ring” bij de minderjarige zal teweegbrengen, wordt evenmin met concrete argumenten een schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS